

החטאים בנפשותם.

(1) ספר במדבר פרק יז

(א) וידבר ידוד אל משה לאמר:

(ב) אמר אל אלעזר בן אהרן הכהן וגרם את המחמת מבין השרפה ואת האש זרה הלאה פי קדשו:

(ג) את מחתות החטאים האלה בנפשותם ועשו אתם רקעי פחים צפוי למזבח פי הקריבם לפני ידוד ויקדשו ויהיו לאות לבני ישראל:

(ד) ויקח אלעזר הכהן את מחתות הנחשת אשר הקריבו השרפים וירקעום צפוי למזבח:

(ה) זכרון לבני ישראל למען אשר לא יקרב איש זר אשר לא מזרע אהרן הוא להקטיר קטרת לפני ידוד ולא יקנה קרח וכעדתו כאשר דבר ידוד ביד משה לו:

רמב"ן על במדבר פרק יז פסוק ב

(ב) כי קדשו המחנות, והם אסורין בהנאה שכבר עשאו כל שרת, לשון רש"י ולא ידעתי טעם לאיסור הזה, שהרי קטורת זרה הקריבו וזר שעשה כלי שרת להקריב בחוץ באיסור אינו מקודש אבל יש לומר, כי בעבור שעשו כן על פי משה היו קדש, כי הם הקדישו אותם לשמים לפי שחשבו שיענה אותם האלהים באש ותהיינה המחנות האלה כלי שרת באהל מועד לעולם והנכון בעיני, כי יאמר הכתוב (פסוק ג) כי הקריבום לפני ה' ויקדשו ויהיו לאות לבני ישראל, כלומר אני הקדשתי אותם מעת שהקריבו אותם לפני כדי שיהיו לאות לבני ישראל:

ספר צדקת הצדיק - אות סה

סה) האדם צריך למסור נפשו להשם יתברך, שאם אינו כרצון ה' יתברך אז מוסכם לילך מן העולם, כדרך שנאמר (תהלים קל"ט כ"ד) וראה אם דרך עוצב בי ונחני בדרך עולם, וכענין זה אמר יונה טוב מותי מחיי (יונה ד' ח'). וזה ענין נפילת אפים אחר כל תפילה, ואיתא בזה ריש קרח (קע"ו ע"ב) כי נפילת אפים הוא מסירה עצמו למיתה וגם בפשוט ירמוז לזה. ומשה ואהרן נפלו על פניהם שתי פעמים שם בפרשת קרח. כי מאתים וחמשים איש חטאו בנפשותם, וחז"ל אמרו (במדבר רבה י' ח') קרח שפקח היה וכו', והנה גם המאתים וחמשים איש לא שוטים היו כמו שאמרו ז"ל (שם) שהיו ראשי סנהדראות, ואמרו ז"ל (שם) שהיו בכללם השנים עשר נשיאים, וכן מורה לשון הכתוב אתם המיתם את עם ה', והם רק יחידים וקראום עם ה' לפי ששקולים כנגד כל העם והאמינו למשה רבינו ע"ה שיכול להענישם אבל הם חטאו בנפשותם כענין שאמר בנוזר (במדבר ו' י"א) חטא על הנפש, פירוש מתחייב בנפשו:

והיינו שידעו כי לעתיד לא ילמדו איש את רעהו ויהיה מדריגה זו שכל העדה כולם קדושים וחשבו שכבר הגיעו לכך [כי באמת לולי שגרם החטא היו על מדריגת לעתיד כמו שאמרו ז"ל] ומרוב השתוקקותם לזה עד שנתרצו באמת שאם באמת אינם במדריגה זו אז טוב מותם מחיים ומוסכמים למות באמת [וזוהו קרח שפקח היה, פירוש פקח בכל מקום בדברי חז"ל ערום כמו אי פקח הוא וכו' (כתובות פ"ח). שטעם מעץ הדעת טוב ורע ואין כאן מקום להאריך עוד] ולכך אף על פי שנקראו חוטאים בשביל זה בנפשותם מכל מקום מעלה גדולה הוא ולכך זכו שהמחנות שלהם נעשו ציפוי למזבח. ולכן נאמר למשה ואהרן (במדבר ט"ז כ"א) הבדלו וגו' וכן אחר כך הרומו וגו' והקשה הרמב"ן וכי אין ביד ה' להצילם והם תוך העדה. אבל לפי שהם היו בדבר זה גדולים בענין המסירות נפש לכך הוצרכו להבדל לבל ילקו עמהם. ולכך תיכף למאמר הבדלו והרמו הרגישו בזה ויפלו על פניהם, ואמרו בזה דמסרו גרמייהו למיתה. רצו לעשות בזה כמעשיהם: